

BESCHERMDE PLANTEN EN DIEREN

In Westland

Auteur(s) P. Moerman
Datum 8 augustus 2017
Versie
Status definitief

Inhoudsopgave

1.	Beschermde planten en dieren.....	1
1.1.	De Wet Natuurbescherming.....	1
1.2.	Beschermde soorten Westland.....	3
2.	Amfibieën.....	6
2.1.	Rugstreeppad (<i>Bufo calamita</i>).....	6
2.1.1.	Afbeelding.....	6
2.1.2.	Beschrijving.....	6
2.1.3.	Verspreiding en leefwijze.....	6
2.1.4.	Bescherming.....	7
2.2.	Zandhagedis (<i>Lacerta agilis</i>).....	8
2.2.1.	Afbeelding.....	8
2.2.2.	Beschrijving.....	8
2.2.3.	Bescherming.....	8
2.2.4.	Verspreiding.....	8
3.	Vissen.....	9
3.1.	Bittervoorn (<i>Rhodeus amarus</i>).....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
3.1.1.	Afbeelding.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
3.1.2.	Beschrijving.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
3.1.3.	Bescherming.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
3.1.4.	Verspreiding.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
3.2.	Kleine Modderkruiper (<i>Cobitis taenia</i>).....	9
3.2.1.	Afbeelding.....	9
3.2.2.	Beschrijving.....	9
3.2.3.	Bescherming.....	9
3.2.4.	Verspreiding.....	10
4.	Vleermuizen.....	11
	Vleermuizen.....	11
4.1.	Watervleermuis.....	11
4.1.1.	Afbeelding.....	11
4.1.2.	Beschrijving.....	11
4.1.3.	Verblijfplaatsen.....	11
4.1.4.	Verspreiding.....	12
4.2.	Meervleermuis.....	12
4.2.1.	Afbeelding.....	12
4.2.2.	Beschrijving.....	12
4.2.3.	Verblijfplaatsen.....	12
4.2.4.	Verspreiding.....	13
4.3.	Laatvlieger.....	14
4.3.1.	Afbeelding.....	14
4.3.2.	Beschrijving.....	14
4.3.3.	Verblijfplaatsen.....	14
4.3.4.	Verspreiding.....	14
4.4.	Gewone grootoorvleermuis.....	15
4.4.1.	Afbeelding.....	15
4.4.2.	Beschrijving.....	15
4.4.3.	Verblijfplaats.....	15
1.1.1	Verspreiding.....	16
1.2	Gewone Dwergvleermuis.....	17

1.2.1	Afbeelding	17
4.4.4.	Beschrijving	17
4.4.5.	Verblijfplaatsen	17
1.2.2	Verspreiding	17
4.5.	Rosse vleermuis	18
4.5.1.	Afbeelding	18
4.5.2.	Beschrijving	18
4.5.3.	Verblijfplaatsen	18
4.5.4.	verspreiding	18
4.6.	Baardvleermuis	19
4.6.1.	Afbeelding	19
4.6.2.	Beschrijving	19
4.6.3.	Verblijfplaatsen	19
1.2.3	verspreiding	19
5.	Flora	20
5.1.	Blauwe zeedistel	20
5.1.1.	Afbeelding	20
5.1.2.	Beschrijving	20
1.2.4	verspreiding	20
5.2.	Gevlekte orchis	21
5.2.1.	Afbeelding	21
5.2.2.	Beschrijving	21
5.2.3.	Verspreiding	21
5.3.	Riet Orchis (<i>Dactylorhiza majalis</i>)	22
5.3.1.	Afbeelding rietorchis	22
5.3.2.	beschrijving	22
5.3.3.	Verspreiding	22
	Tongvaren	26
1.2.5	afbeelding	26
1.2.6	Beschrijving	26
1.2.7	Verspreiding	26
5.3.4.	Bekende locaties	26
2.	Vogels	27
2.1	vogelnesten	27
2.2	Toelichting jaarrond beschermde vogelnesten	27
	Alle vogels genoemd in de tabel onder 1.2 zijn het gehele jaar beschermd	27
5.4.	Beschermingsniveau vogels	27

1. Beschermde planten en dieren

Veel planten en dieren zijn zo zeldzaam dat ze bescherming verdienen. Bijna elk land heeft daarom een lijst van beschermde planten en dieren. Dit is van groot belang, omdat anders bepaalde soorten toch zullen uitsterven. De Nederlandse lijst met beschermde planten kwam tot stand met medewerking van het toenmalige Ministerie van Landbouw Natuurbeheer en Visserij. Naast deze lijst zijn er soms aanvullingen die per gemeente of provincie verschillen.

1.1. De Wet Natuurbescherming

De Wet natuurbescherming deelt soorten in drie beschermingsregimes in. Daarnaast zijn er (per provincie en landelijk) vrijgestelde soorten en jaarrond beschermde vogelnesten.

- Beschermingsregime soorten Vogelrichtlijn. Dit zijn alle van nature in Nederland in het wild levende vogels (zoals bedoelt in artikel 1 van de Vogelrichtlijn). Nog niet duidelijk is of er weer een lijst met jaarrond beschermde vogelnesten komt en/of dat de huidige lijst blijft gelden. Hieronder wordt voorlopig de oude lijst nog weergegeven.
- Beschermingsregime soorten Habitatrichtlijn. Dit zijn soorten die genoemd zijn in Bijlage IV van de Habitatrichtlijn, Bijlage I en II van het Verdrag van Bern en Bijlage II van het Verdrag van Bonn. In de Bijlagen van de Verdragen van Bern en Bonn worden ook vogels genoemd. Het Beschermingsregime soorten Habitatrichtlijn is ten aanzien van verstoren strikter dan het Beschermingsregime soorten Vogelrichtlijn. Mogelijk zijn de in de Bijlagen van de Verdragen van Bern en Bonn genoemde vogels strikter beschermd dan soorten die van nature in Nederland voorkomen en niet in deze bijlagen staan. Grotendeels betreffen het in Nederland zeldzame en doortrekkende soorten of dwaalgasten. Een aantal soorten zoals bijvoorbeeld de pimpelmees zijn algemeen in Nederland.
- Beschermingsregime overige soorten. Dit zijn de in de bijlage van Wet Natuurbescherming genoemde soorten. Voor deze soorten heeft Nederland geen expliciete Europese verplichting. Omdat er ook veel algemene soorten in staan genoemd is de verwachting dat er weer een verdeling komt is meer en minder beschermde soorten (vergelijkbaar met de tabellen 1, 2 en 3 van de Flora- en faunawet). Deze kan echter per provincie verschillen.
- Vrijgestelde soorten. Wanneer de Minister van Economische Zaken bevoegd gezag is zijn er een aantal soorten landelijk vrijgesteld bij specifieke activiteiten.
- Jaarrond beschermde vogelnesten. Landelijk zijn van een aantal vogelsoorten de nesten jaarrond beschermd.

De opgestelde lijst met jaarrond beschermde nesten voor vogels is een beleidsdocument dat voortvloeit uit de voormalige Flora- en faunawet en meegenomen is onder de Wet natuurbescherming. Van de soorten vermeld onder **punt 1.3** zijn de nesten jaarrond beschermd en moeten er mitigerende maatregelen getroffen worden indien er een activiteit plaatsvindt die de nestlocatie kan beschadigen of de gunstige staat van instandhouding in gevaar kan brengen.

Hierbij wordt onderscheid gemaakt in vijf categorieën, waarbij nesten van vogelsoorten van categorie 1 t/m 4 jaarrond beschermd zijn en de nesten van soorten onder categorie 5 beschermd zijn als er onvoldoende alternatieven zijn.

Categorie 1: Nesten die, behalve gedurende het broedseizoen als nest, buiten het broedseizoen in gebruik zijn als vaste rust- en verblijfplaats.

Categorie 2: Nesten van koloniebroeders die elk broedseizoen op dezelfde plaats broeden en die daarin zeer honkvast zijn of afhankelijk van bebouwing of biotoop. De (fysieke) voorwaarden voor de nestplaats zijn vaak zeer specifiek en limitatief beschikbaar.

Categorie 3: Nesten van vogels, zijnde geen koloniebroeders, die elk broedseizoen op dezelfde plaats broeden en die daarin zeer honkvast zijn of afhankelijk van bebouwing. De (fysieke) voorwaarden voor de nestplaats zijn vaak zeer specifiek en limitatief beschikbaar.

Categorie 4: Vogels die jaar in jaar uit gebruik maken van hetzelfde nest en die zelf niet of nauwelijks in staat zijn een nest te bouwen.

Categorie 5: Nesten van vogels die weliswaar vaak terugkeren naar de plaats waar zij het jaar daarvoor hebben gebroed of de directe omgeving daarvan, maar die wel over voldoende flexibiliteit beschikken om, als de broedplaats verloren is gegaan, zich elders te vestigen.

1.2. Zorgplicht

Veel soorten die onder de Flora- en faunawet beschermd waren zijn onder de Wet Natuurbescherming niet meer expliciet beschermd. Voor al deze soorten is alleen de zorgplicht van toepassing.

1.3. Rode lijstsoorten

1.4. Beschermde soorten Westland

In onderstaande tabel staan de beschermde soorten van de Flora- en faunawet (Ffwet) die in de gemeente Westland voorkomen.

Soort	Beschermde status	Voorkomen
Amfibieën		
Rugstreeppad	Bern II, Habitatrictlijn bijlage IV	Omgeving duinen en tijdelijk braakliggende gronden
zandhagedis	Bern II,HR IV	Omgeving duinen
Vissen		
Grote Modderkruiper	Andere soorten (bijlage A van de wet)	Verspreidingsgebied ligt zeer dicht bij Westland
Vleermuizen		
Laatvlieger	Bern II,HR IV	Gehele Westland
Gewone dwergvleermuis	Bern II,HR IV	Gehele Westland
Gewone grootoorvleermuis	Bern II,HR IV	Gehele Westland
Watervleermuis	Bern II,HR IV	Gehele Westland
Baardvleermuis	Bern II,HR IV	Gehele Westland
Rosse vleermuis	Bern II,HR IV	Gehele Westland
Meervleermuis	Bern II,HR IV	Gehele Westland
Flora		
Er zijn geen beschermde planten bekend bij de gemeente Westland. <i>In de grotere groengebieden komen soms beschermde soorten voor die nog niet bekend zijn bij de gemeente Westland.</i>	Andere soorten (bijlage B van de wet)	Gehele Westland
Vogels		
Alle broedvogels zijn beschermd	<i>De Vogelrichtlijn (Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand) is een richtlijn van de Europese Unie. Het doel is de bescherming, het beheer en de regulering van de in de lidstaten voorkomende vogels. De bescherming van soorten en de aanwijzing van beschermde gebieden voor specifieke soorten van Bijlage I</i>	Gehele Westland

en voor trekvogels zijn verwerkt in de
Wet natuurbescherming. Voor meer
informatie: [Vogelrichtlijn](#).

Insecten-dagvlinders

Diverse soorten vlinders
*Zie lijst provincie Zuid-
Holland*

Andere soorten (bijlage A van de
wet)

Gehele Westland

Nesten jaarrond beschermd

Wetenschappelijke naam	Categorie
Athene noctua	Categorie 1
Apus apus	Categorie 2
Passer domesticus	Categorie 2
Corvus frugilegus	Categorie 2
Motacilla cinerea	Categorie 3
Tyto alba	Categorie 3
Bubo bubo	Categorie 3
Ciconia ciconia	Categorie 3
Falco peregrinus	Categorie 3
Falco subbuteo	Categorie 4
Buteo buteo	Categorie 4
Accipiter gentilis	Categorie 4
Asio otus	Categorie 4
Accipiter nisus	Categorie 4
Pernis apivorus	Categorie 4
Milvus migrans	Categorie 4
Ardea cinerea	Categorie 5
Hirundo rustica	Categorie 5
Ficedula hypoleuca	Categorie 5
Sitta europaea	Categorie 5
Certhia brachydactyla	Categorie 5
Strix aluco	Categorie 5
Bucephala clangula	Categorie 5
Jynx torquilla	Categorie 5
Somateria mollissima	Categorie 5
Pica pica	Categorie 5
Phoenicurus phoenicurus	Categorie 5
Parus palustris	Categorie 5
Muscicapa striata	Categorie 5
Picus viridis	Categorie 5
Dendrocopos major	Categorie 5
Upupa epops	Categorie 5
Delichon urbicum	Categorie 5
Alcedo atthis	Categorie 5
Dendrocopos minor	Categorie 5
Ficedula parva	Categorie 5
Parus major	Categorie 5

kortsnavelboomkruiper	<i>Certhia familiaris macrodactyla</i>	Categorie 5
oeverwaluw	<i>Riparia riparia</i>	Categorie 5
pimpelmees	<i>Parus caeruleus</i>	Categorie 5
raaf	<i>Corvus corax</i>	Categorie 5
ruigpootuil	<i>Aegolius funereus</i>	Categorie 5
spreeuw	<i>Sturnus vulgaris</i>	Categorie 5
tapuit	<i>Oenanthe oenanthe</i>	Categorie 5
torenavalk	<i>Falco tinnunculus</i>	Categorie 5
zeearend	<i>Haliaeetus albicilla</i>	Categorie 5
zwarte kraai	<i>Corvus corone</i>	Categorie 5
zwarte mees	<i>Periparus ater</i>	Categorie 5
zwarte roodstaart	<i>Phoenicurus ochruros</i>	Categorie 5
zwarte specht	<i>Dryocopus martius</i>	Categorie 5

Rode lijst soorten

Nauwe korfslak	Rode lijst	Duingebied
Goud haver	Rode Lijst	Enkele plaatsen Westland
Cedergrondbekerzwam	Rode Lijst	Enkele plaatsen Westland

2. Amfibieën

2.1. Rugstreeppad (*Bufo calamita*)

2.1.1. Afbeelding

2.1.2. Beschrijving

De rugstreeppad (*Bufo calamita*) is herkenbaar aan zijn gele rugstreep waaraan hij ook zijn naam te danken heeft. Het is een middelgrote pad met een droge wrattige huid, geelgroene ogen met een horizontale pupil en goed zichtbare trommelvlies. De rug is geelbruin of grijsbruin met een patroon van groenige vlekken en vaak grote rode of roodbruine wratten en natuurlijk de lichte rugstreep (niet altijd aanwezig overigens!).

De buik is licht met vaak donkere vlekjes. De rugstreeppad kan tot 10 cm groot worden.

2.1.3. Verspreiding en leefwijze

De rugstreeppad wordt in alle Nederlandse provincies gevonden, behalve in Groningen. Hij is een bewoner van zandige terreinen met een betrekkelijk hoge dynamiek, zoals de duinen, de uiterwaarden van de grote rivieren, opgespoten terreinen, heidevelden en akkers, maar kan ook op klei- en veengronden worden aangetroffen. Voor de voortplanting is de rugstreeppad afhankelijk van ondiepe wateren die vrij snel opwarmen. Vaak wordt gebruik gemaakt van tijdelijke poeltjes en plassen, maar ook slotjes en vennen kunnen geschikt zijn. Een voorwaarde is wel dat het water niet zuurder is dan pH 5. Brak water wordt getolereerd. Zoals de meeste amfibieën is ook de rugstreeppad een uitgesproken nachtbraker. Pas tijdens het invallen van de schemering komt hij tevoorschijn om op open plekken te gaan jagen. Soms zie je ze 's nachts op zandpaden hun typische korte sprintjes trekken. De rugstreeppad begint pas laat aan de voortplanting. Zo rond half april trekt hij vanuit zijn overwinteringslocatie (soms wel een meter diep onder de grond) naar het voortplantingswater. Eenmaal in het water aangekomen laten de mannetjes al zittende in het ondiepe water hun luide roep weerklinken. Het ratelende geluid is tot op een kilometer afstand te horen en trekt soortgenoten uit de wijde omgeving aan. De rugstreeppad is een zeer slechte zwemmer. Hij zoekt altijd een plek op in het water, waar hij op de bodem kan zitten terwijl zijn kwaakblaas net boven het wateroppervlak uitkomt. Op dergelijke plaatsen worden ook de eieren afgezet. De rugstreeppad kent een zeer lang voortplantingsseizoen dat sterk afhankelijk is van de weersomstandigheden. Het begin van het seizoen wordt meestal ingeluid door een periode met warm en vochtig weer. Tot in juli kan opeens

weer een opleving in voortplantingsactiviteit plaatsvinden. Veelal na een periode van overvloedige regen en warm weer. De ontwikkeling van ei tot juveniel voltrekt zich bij de rugstreepad zeer snel. Want hoewel het voortplantingsseizoen ongeveer een maand later begint dan bij de gewone pad, vindt de metamorfose vaak tegelijkertijd plaats. Dit is ook wel noodzakelijk omdat het type water dat ze voor de voortplanting uitkiezen meestal gedurende de zomer opdroogt. Dit brengt een risico met zich mee voor de rugstreepad. Het kan natuurlijk te vroeg opdrogen, waardoor alle larven verloren gaan. Het heeft echter ook voordelen, namelijk dat dergelijk water zeer weinig predatoren bevat (vis, libellenlarven) en snel opwarmt in de zon, waardoor de ontwikkeling van het ei en de larve zeer snel kan gaan.

In het Westland is de rugstreepad te vinden in de kuststrook en op braakliggende gronden langs de gehele kust.

2.1.4. *Bescherming*

De rugstreepad staat op de Rode Lijst en is streng beschermd middels de Europese Habitatrictlijn (bijlage 4) en de Conventie van Bern (bijlage 2).

2.2. Zandhagedis (*Lacerta agilis*)

2.2.1. Afbeelding

2.2.2. Beschrijving

De zandhagedis (*Lacerta agilis*) komt in Nederland voornamelijk voor op de heideterreinen op hogere zandgronden in het oosten, zuiden en midden van ons land en in de duinen ten noorden van Zeeland. Het is een vrij robuust gebouwde hagedis. Zeer opvallend zijn de groene flanken van de mannetjes in het voorjaar. Voor het leggen van eieren kiezen de vrouwtjes zonnige, onbegroeide zandige plekken. De eitjes worden op 5 tot 20 cm diepte ingegraven. De warmte van de zon zorgt dan voor verdere ontwikkeling van de eieren.

2.2.3. Bescherming

De zandhagedis is een zeldzame soort (status=kwetsbaar) en staat vermeld als streng beschermd in de Europese Habitatrichtlijn. In de Conventie van Bern is de soort strikt beschermd Bern bijlage II habitatrichtlijn IV

2.2.4. Verspreiding

In het Westland komt de zandhagedis voor in de duinen en langs de kuststrook.

3. Vissen

3.1. Grote Modderkruiper (*Cobitis taenia*)

3.1.1. Afbeelding

3.1.2. Beschrijving

De grote modderkruiper (*Misgurnus fossilis*) behoort tot de familie van de modderkuijpers (*Cobitidae*) en heeft een langgerekt bijna rond lichaam dat bij de staart zijdelings afgeplat is. De rug is donkerbruin tot roodbruin van kleur en over de licht geel tot oranje gekleurde flanken lopen in de lengterichting donkere vlekkerige banen. Ook op de kop bevinden zich vlekjes, het patroon is per dier uniek en maakt individuele herkenning mogelijk. De buik is licht geelbruin en kleurt in de paaitijd oranjerood. Rond de bek bevinden zich tien bekdraden: vier op de bovenlip, vier op de onderlip en twee in de mondhoeken. De soorten biermpje en kleine modderkruiper, met een vergelijkbaar uiterlijk, hebben slechts zes bekdraden. Grote modderkuijpers kunnen circa 30 centimeter lang worden.

3.1.3. Leefgebied & levenswijze

Grote modderkruiper komt voor van centraal Europa tot in Azië. Nederland ligt aan de westgrens van het verspreidingsgebied. De soort heeft een voorkeur voor verlandende wateren in laag dynamische overstromingsvlakten en moerasgebieden. In Nederland ligt een aanzienlijk deel van het leefgebied in de sloten van ingepolderde voormalige overstromingsvlakten. De grote modderkruiper prefereert ondiepe wateren met een dikke modderlaag en een uitbundige waterplantengroei. Grote modderkruiper houdt zich overdag verscholen en voedt zich 's nachts met kleine ongewervelden zoals wormen, watervlooien, muggenlarven, waterpissenbedden en kreeftjes. Deze sporen ze op in de bodem met behulp van hun bekdraden. Door een gespecialiseerde huid- en darmademhaling (via ingeslikte lucht) kunnen lage zuurstofgehalten overleefd worden. In drooggevallen wateren kan de soort zelfs enige tijd ingegraven in de modder overleven door de levensfuncties tot een minimum te beperken en gebruik te maken van huidademhaling. De dikke slijmlaag biedt hierbij bescherming tegen uitdroging. De voortplanting vindt plaats van april tot juni in ondiepere warme delen van het water met waterplanten, overhangende takken of andere vormen van structuur. Tijdens de paai krult een mannetje zich om

een vrouwtje dat daarna de eitjes loslaat. De juveniele dieren groeien verder op in ondiepe plantenrijke oeverzones.

3.1.4. Bedreigingen en bescherming

Grote modderkuiper is een vrij zeldzame soort in Nederland en in de loop van de 20e eeuw sterk afgenomen door de sterke degradatie van verlandingshabitat als gevolg van menselijk ingrijpen in het watersysteem. Ten behoeve van de intensivering van de landbouw zijn laagdynamische overstromingsvlakten verdwenen. In de slootssystemen die hier zijn aangelegd wordt een tegennatuurlijk peilbeheer en vaak intensieve schoning van waterplanten uitgevoerd waardoor verlandingsvegetatietypen geen kans krijgen. De soort is in Nederland beschermd onder de Wet natuurbescherming. De grote modderkuiper is opgenomen in tabel II van de Habitatrichtlijn. Op de Rode Lijst heeft de soort de status 'kwetsbaar'. Bescherming

3.1.5. Verspreiding

In het Westland is de grote modderkuiper nog niet waargenomen. Alleen waargenomen in het grensgebied met Midden Delfland.

4. Vleermuizen

Vleermuizen

In het Westland zijn 7 soorten vleermuizen bekend, zij komen verspreid voor in het gehele Westland. Gebouwen zowel oud als nieuw, oude holle bomen en bunkers zijn gewilde locaties.

Bescherming

Alle in het wild in Nederland voorkomende vleermuizen vallen onder de Wet Natuurbescherming Bern II, HR IV. Via de wet artikel 9 - 11 worden vaste rust- en verblijfplaatsen en de functionele ruimte er omheen van vleermuizen beschermd.

4.1. Watervleermuis

4.1.1. Afbeelding

4.1.2. Beschrijving

De watervleermuis (*Myotis daubentonii*) is met een spanwijdte van 24 - 28 cm en een gewicht van 5 tot 15 gram een middelgrote vleermuis. Net als bij alle *Myotis*-soorten in Nederland steekt de lichte vacht van de buikzijde goed af tegen de donkere vacht van de rugzijde. De buikvacht is grijswit, met een donkere ondervacht. De rugzijde is donkerbruin en vrijwel eenkleurig. Het gezicht is roze tot bruin en de oren zijn bruin met een lichte basis. Opvallend zijn de grote voeten die bijna half zo lang zijn als het achterbeen en de langste borstelharen hebben.

4.1.3. Verblijfplaatsen

In het zomerseizoen worden kraamkolonies van watervleermuizen in Nederland vooral gevonden in holten in loofbomen. Een enkele keer zijn ook kolonies gevonden in gebouwen (kerkzolders, forten, bunkers) en ook in bruggen en riool overstorten. Solitaire dieren en groepen mannetjes zijn gevonden in boomholten, muurspleten en soms ook in vogelkasten of vleermuiskasten. Tussen verblijfplaats en jachtgebied leggen watervleermuizen afstanden van vaak enkele kilometers af. Deze vliegroutes zijn sterk gebonden aan lijnvormige elementen zoals; bomenrijen, houtwallen en waterwegen. De watervleermuis mijdt hierbij sterk plaatsen met veel verlichting. In de periode september - april houden watervleermuizen hun winterslaap. Dat doen ze vooral in ondergrondse ruimten zoals groeven, kelders, bunkers en forten en waarschijnlijk ook in holle

bomen. Daarbij kruipen ze graag weg in kieren en spleten. In deze periode vindt ook de paring plaats, vaak tijdens een onderbreking van de winterslaap. De watervleermuis is een "stand" vleermuis: tussen winter en zomerverblijfplaats worden geen grote afstanden afgelegd.

4.1.4. *Verspreiding*

De watervleermuis is in grote delen van Nederland een algemene en talrijke vleermuissoort. Overal waar voldoende oude bomen zijn en wateroppervlakken met voldoende beschutting, kan de watervleermuis worden gevonden.

4.2. **Meervleermuis**

4.2.1. *Afbeelding*

4.2.2. *Beschrijving*

De meervleermuis (*Myotis dasycneme*) is een grote vleermuis, met een gewicht van 14-20 gram en lange relatief brede vleugels met een spanwijdte van 20 tot 30 cm. De buikvacht is grijswit met een donkere ondervacht en steekt duidelijk af tegen de middel- tot donkerbruingrijze rugvacht. De snuit is bruin met -in verhouding tot andere Myotis-soorten- vrij grote neusknobbels. De meervleermuis heeft opvallend grote voeten die hij gebruikt om insecten van het wateroppervlak te scheppen.

4.2.3. *Verblijfplaatsen*

Kolonies van meervleermuizen bevinden zich vrijwel altijd in **gebouwen**, zoals op kerkzolders, in spouwmuren en onder dakpannen. Kraamkolonies variëren in grootte van enkele tientallen tot enkele honderden dieren. In Nederland zijn kraamkolonies tot nu toe vooral gevonden in het westen en noorden van Nederland en in veenweidegebieden in Oost Nederland. Maar ook aan de randmeren van het IJsselmeer en in de buurt van de grote rivieren zijn verblijfplaatsen gevonden. In totaal zijn in Nederland 45 kraamverblijven van meervleermuizen bekend, met een totale populatie geschat op 10.000 dieren.

Vleermuiskasten en woonhuizen zijn bekend als paarverblijven. De paring vindt net als bij de andere soorten van het geslacht *Myotis*, in de winterverblijven plaats. Paarverblijven van meervleermuizen liggen over het algemeen langs trekroutes van zomerverblijven naar winterverblijven.

In de winter verdwijnen de meeste meervleermuizen op mysterieuze wijze. In Nederland worden in de winter totaal ongeveer 400 meervleermuizen waargenomen, in buurlanden nog eens maximaal 350 dieren. Voor zover we weten overwinteren meervleermuizen in Nederland in mergelgroeven, bunkers, forten, vestingwerken, oude steenfabrieken en kelders. Ook worden af en toe dieren waargenomen die overwinteren in gebouwen. Belangrijke overwinteringplaatsen zijn bunkers in de duinen van Zuid- en Noord-Holland en de mergelgroeven in Limburg. Over het algemeen is de meervleermuis een middellange- tot lange afstandstrekker, waarbij verplaatsingen van 200 á 300 km tussen zomer- en winterverblijf bekend zijn. In de bunkers in de duinen overwinteren echter ook regelmatig meervleermuizen die in de zomer in de directe omgeving verblijven.

4.2.4. *Verspreiding*

De meervleermuis is een soort die zich in de zomer vooral thuis voelt in waterrijke gebieden met moerassen, weiden en bossen. In Nederland is de meervleermuis dan vooral te vinden in de open veenweidegebieden en zeeleigebieden in het westen, noorden en in iets mindere mate ook in het midden en zuidwesten van Nederland. In het westen en noorden van Nederland is de soort plaatselijk algemeen. De soort is vrij zeldzaam en wordt als de zeldzaamste soort van Europa beschouwd. Het zwaartepunt van de Europese populatie lijkt in Nederland te liggen

4.3. Laatvlieger

4.3.1. Afbeelding

4.3.2. Beschrijving

De laatvlieger is een grote vleermuissoort. De vacht is aan de bovenzijde donker rookbruin; de punten kunnen goudkleurig zijn en licht glanzen. De onderzijde is geelbruin; er loopt echter geen duidelijke grens tussen beide zijden. De oren en snuit zijn zwart, en de brede vleugels zijn donkerbruin tot zwart. De oren zijn relatief klein en driehoekig.

De kop-romplengte is 58 tot 80 millimeter, met een staart van 46 tot 57 millimeter. De spanwijdte is 32 tot 38 centimeter en hij weegt 15 tot 30 gram.

4.3.3. Verblijfplaatsen

Kraamkolonies komen alleen voor in gebouwen. Ze wonen in de spouwmuur, achter de betimmering, onder daklijsten en dakpannen of onder het lood rondom de schoorsteen. Soms worden ze ook op zolders aangetroffen. In vleermuiskasten worden laatvliegers zelden aangetroffen. Solitaire mannetjes worden soms achter vensterluiken gevonden. In de paartijd (september-oktober), worden vergelijkbare verblijven gebruikt. Er worden dan ook kleine groepjes laatvliegers op plaatsen gevonden waar ze in de zomer niet zaten. Laatvliegers bewonen een netwerk van verschillende huizen die op een afstand van hooguit enkele honderden meters van elkaar liggen. Ze verhuizen soms wel, maar zijn in principe erg plaats- en gebiedstrouw.

Soms wordt één huis jaar na jaar als zomer- en winterverblijf gebruikt. De jachtgebieden liggen in een straal van 1 tot 5 km rondom de kolonie. Vliegroutes volgen waar mogelijk lijnvormige structuren, maar laatvliegers vliegen bij gunstige weersomstandigheden ook wel grote afstanden door open gebied. In de winter zoeken laatvliegers nauwe en relatief droge plaatsen op zoals spouwmuren, spleten en scheuren in zolders, oude kelders en soms ook kieren dicht bij de ingang van grotten. Omdat ze vaak diep weggekropen zijn, is de kans dat ze op dergelijke plekken ontdekt worden relatief klein. Over de winterslaapstrategie is weinig bekend. Ze zijn van november tot maart/april vrijwel uit ons blikveld verdwenen. De laatvlieger geldt als een standvleermuis, die zich verplaatst over enkele kilometers, tot hooguit 45 km.

4.3.4. Verspreiding

De laatvlieger komt in Nederland vrij algemeen voor.

4.4. Gewone grootoorvleermuis

4.4.1. Afbeelding

4.4.2. Beschrijving

Het dier wordt 4 tot 5 centimeter groot.[2] De vleermuis heeft een onderarm tussen de 34 en 42 millimeter lang en een spanwijdte van 240 tot 285 millimeter. Hij weegt 5 tot 12 gram. De dieren zijn groter in het noorden van het verspreidingsgebied. De naam danken ze aan de bijzonder grote oren (29 tot 41 millimeter lang), waarvan de bases elkaar op de kop treffen. De oren zijn meestal net zo groot als driekwart van de kop-romplengte. De vacht is grijsig bruin tot lichtbruin aan de bovenzijde. De vacht aan de onderzijde is lichtbruin met een gelige glans. De hals is lichter, met een geligbruine vlek. De neus en het oogmasker is lichtbruin tot roze van kleur. De oren en vleugels zijn bruin. De vleugels zijn breed. De poten zijn groot, met lange klauwen. De duim is lang, meestal langer dan zes millimeter.

4.4.3. Verblijfplaats

De gewone grootoorvleermuis gebruikt zeer uiteenlopende soorten **verblijfplaatsen**. Ze worden in de zomer aangetroffen op zolders, achter betimmeringen, daklijsten en vensterluiken, in spouwmuren en onder dakpannen, in holten en spleten in bomen en in nest- en vleermuiskasten. Ze vormen meestal groepen van 5 tot 25 dieren, in uitzonderingen tot 80 dieren. Deze gebruiken in kleine groepjes verspreid een groot aantal verblijfplaatsen naast elkaar. Ze verhuizen vaak. Als winterverblijf worden vooral ondergrondse ruimten gebruikt, zoals grotten, kalksteengroeven, oude steenfabrieken, bunkers, forten, vestingwerken, ijskelders en (kasteel)kelders. Overwinterende gewone grootoorvleermuizen zijn echter ook op zolders en in kerktorens, en een enkele keer in boomholtes gevonden. De winterslaaperperiode duurt van oktober/november - maart/april. Het zijn echter geen stabiele slapers. Vooral grootoorvleermuizen die in winterverblijven met wisselende temperaturen overwinteren, worden, ook bij koud weer, regelmatig wakker. Ze jagen dan bijvoorbeeld op zolders op de daar overwinterende vlinders. De gewone grootoorvleermuis geldt als standvleermuis. Meestal overwinteren ze in de onmiddellijke nabijheid van hun zomerverblijfplaatsen. De maximale afstand waarover verplaatsingen van geringe dieren zijn geregistreerd is circa 50 km.

1.1.1 Verspreiding

De gewone grootoorvleermuis komt verspreid over heel Nederland voor, maar nergens in grote aantallen. De soort is sterk gebonden aan kleinschalig landschap en bosgebieden en is in de open polderlandschappen in West- en Noord-Nederland een zeldzaamheid.

1.2 Gewone Dwergvleermuis

1.2.1 Afbeelding

4.4.4. Beschrijving

De gewone dwergvleermuis is één van de kleinste [Europese](#) vleermuissoorten. De vacht is bruin: de bovenzijde kan verschillen van oranjebruin tot roestbruin tot kastanjebruin tot donkerbruin, de onderzijde is gelig tot grijsig bruin. Jonge en onvolwassen dieren zijn donkerder en grijziger van kleur. De snuit, oren en vleugels zijn zwartbruin. De [oorschelp](#) is kort, breed en driehoekig, met een afgeronde punt. De dwergvleermuis wordt 36 tot 51 millimeter lang, met een spanwijdte van 180 tot 240 millimeter. Hij weegt ongeveer 3,5 tot 8,5 gram.

4.4.5. Verblijfplaatsen

Kraam)kolonies zijn in Nederland vooral in gebouwen, in spouwmuren, achter betimmering en daklijsten, of onder dakpannen gevonden. In Oost-Europa worden ze ook in bomen en grotten gevonden. De groepsgroottes lopen uiteen van enkele tientallen tot meer dan tweehonderd dieren. Gewone dwergvleermuizen zijn plaats trouw, maar gebruiken meerdere verblijfplaatsen en verhuizen relatief vaak. Ze jagen hoofdzakelijk binnen een straal van 2-5 km van de verblijfplaats. Vliegroutes volgen zoveel mogelijk lijnvormige structuren. In de bebouwde kom zijn de baltsvluchten van roepende mannetjes in hun territorium in de herfst gemakkelijk op te sporen. In die situatie zijn de paarverblijven in spleten in en om gebouwen echter moeilijk te vinden. Vaak liggen er in een stad of dorp veel territoria in een bepaalde wijk. Gebouwen worden ook als winterverblijf gebruikt, waarbij vergelijkbare plaatsen ook in de zomer benut worden. Systematisch zoeken naar winter slapende dieren is daardoor moeilijk. Overwinterende gewone dwergvleermuizen worden vooral bij toeval gevonden in spouwmuren, onder dakpannen, achter betimmering en daklijsten. Daarnaast zijn ze ook in spleten in de muur van kerktorens en in spleten in grotten, groeves, betonnen bruggen en parkeergarages en dergelijke gevonden. Ze worden als solitaire overwinteraar, maar vaak ook in grote groepen waargenomen. Er is geen duidelijke winterslaaperperiode aan te geven. Het zijn, in de relatief milde Nederlandse winters, geen stabiele slapers. Bij mild weer zijn ze vaak wakker en gaan regelmatig op jacht. Ze kiezen temperatuurgevoelige winterslaapplaatsen. Soms worden grote clusters gevormd, waarin tot enkele honderden dieren bijeen kunnen hangen. Bij vorst zoeken ze vaak verwarmde huizen op.

1.2.2 Verspreiding

De gewone dwergvleermuis is in Nederland de meest algemene soort.

4.5. Rosse vleermuis

4.5.1. Afbeelding

4.5.2. Beschrijving

De vacht is helder rossig bruin van kleur met een goudachtige gloed in de zomer. De onderzijde is iets lichter van kleur. De oren, snuit en vleugels zijn donkerbruin. De tragus van het dier is klein en niervormig. De kop-romplengte is circa 6 tot 8 centimeter^[2] en het gewicht 19 tot 40 gram. De onderarm wordt 47 tot 58 millimeter lang en de spanwijdte is 320 tot 450 millimeter. De oren worden 15 tot 21 millimeter lang en 14 tot 17 millimeter breed.

De rosse vleermuis heeft een geluidsfrequentie van 20 tot 25 kHz.

4.5.3. Verblijfplaatsen

De rosse vleermuis is in West-Europa een uitgesproken **boombewonende** soort. Zowel solitaire mannetjes, groepen vrouwtjes met jongen als dieren in winterslaap, gebruiken boomholten als onderkomen. Doordat de rosse vleermuis tamelijk luidruchtig is en de geluiden ook zonder hulpmiddelen vaak goed te horen zijn, zijn de verblijfplaatsen relatief makkelijk te vinden. Zodoende is het gebruik van boomholten door de rosse vleermuis ook al lange tijd bekend.

4.5.4. verspreiding

De rosse vleermuis komt in een groot deel van Europa voor. Kraamkolonies zijn hoofdzakelijk bekend uit laag gelegen gebieden in Noord-Duitsland en Nederland. Ons land is dan ook van groot belang voor deze soort. Over de periode 1986-1993 werden de populatie rosse vleermuizen in Nederland geschat op 6000-8000 dieren.

4.6. Baardvleermuis

4.6.1. Afbeelding

4.6.2. Beschrijving

De baardvleermuis is de kleinste Europese soort uit het geslacht *Myotis*. Volwassen exemplaren worden tussen de vier en acht gram zwaar en hebben een spanwijdte van maximaal 190 tot 250 millimeter. Ze worden 3,5 tot 5 centimeter groot[2] en de lengte van de onderarm kan variëren van 32 tot 36 millimeter. De dieren zijn donker van kleur, meestal donkerbruin tot bruingrijs, een enkele keer tot lichtbruin. De snuit, oren en vleugels zijn zwartbruin. Het geluid dat ze maken heeft een frequentie van 30 à 75 kilohertz, waardoor het buiten het menselijk gehoorbereik ligt. Ook dan is het vrijwel niet te onderscheiden van de grote baardvleermuis. De vlucht van de kleine baardvleermuis is enigszins fladderend en betrekkelijk langzaam.

4.6.3. Verblijfplaatsen

De baardvleermuis bewoont in de zomer bomen, nest- of vleermuiskasten, zolders, of de ruimte achter gevelbetimmeringen en vensterluiken van gebouwen. Kraamkolonies bereiken groottes van 10 tot 100 individuen. Het merendeel van de dieren jaagt binnen een afstand van 1 tot 3 km van de verblijfplaats. De baardvleermuis vliegt bij voorkeur langs lijnvormige structuren in het landschap. Als winterverblijf worden vooral ondergrondse ruimten gebruikt, zoals mergelgroeven, bunkers, forten, vestingwerken, oude steenfabrieken, ijskelders en (kasteel)kelders. De winterslaapstrategie lijkt die van de stabiele slaper te zijn, waarbij relatief lage temperaturen verdragen worden. De winterslaap duurt van oktober tot maart of april.

1.2.3 verspreiding

De baardvleermuis komt in heel Nederland voor, maar is over het algemeen een zeldzaamheid. Uit met name de zomerperiode zijn maar weinig waarnemingen bekend. Verspreid over heel Nederland zijn wel kolonies gevonden en zicht- en detectorwaarnemingen gedaan. In de winter wordt hij echter vrijwel overal in Nederland aangetroffen, met (in vergelijking tot andere soorten) redelijk grote aantallen. Van de baardvleermuis is bekend dat hij doorgaans tussen zomer- en winterverblijf geen grote afstanden aflegt, zodat deze soort in de zomer mogelijk algemener is dan tot nu bekend.

5. Flora

Er zijn binnen de gemeente Westland geen beschermde planten bekend die vallen onder de Wet natuurbescherming. Planten soorten kunnen zich snel spontaan vestigen en niet zijn altijd bekend bij de gemeente Westland.

Voor een aantal soorten die onder de oude Flora-en faunawet beschermd waren geldt onder de Wet natuurbescherming de zorgplicht.

5.1. Blauwe zeedistel

5.1.1. Afbeelding

5.1.2. Beschrijving

De **blauwe zeedistel** (*Eryngium maritimum*) is een [vaste plant](#) uit de [schermbloemenfamilie](#) (*Umbelliferae* of *Apiaceae*).

De blauwgroene naar boven toe blauw aangelopen plant, wordt 30 tot 60 cm hoog. De bladeren zijn grijsgroen en voorzien van een waslaagje. Het [blad](#) is stekelig [getand](#). De ronde wortelbladeren zijn 3 tot 5 lobbig.

De blauwe zeedistel bloeit van juni tot augustus met blauwachtige of witte [bloemen](#), die in [hoofdjes](#) zitten. Per plant komen 1 tot 4 hoofdjes voor. Het [omwindsel](#) bestaat uit [schutbladen](#) die drie lange tanden hebben. De [kelkbladen](#) zijn 4 tot 5 mm lang en langer dan de kroonbladen. De [helmdraden](#) zijn diep blauw.

De vrucht is een tweedelige, 5 tot 7 mm lange [splitvrucht](#) met eenzadige [dopvruchtjes](#). De vruchten zijn bedekt door smalle, spitse schubben.

1.2.4 verspreiding

De plant komt van nature voor in Europa. De plant is vrij algemeen in de kuststreek, vooral op plaatsen waar de grond is geroerd.

In Westland zijn te vinden langs de geheel duinstrook en de aangrenzende percelen.

5.2. Gevlekte orchis

5.2.1. Afbeelding

5.2.2. Beschrijving

De **gevlekte orchis** (*Dactylorhiza maculata* subsp. *maculata*) is een [vaste plant](#) die behoort tot de [Orchideeënfamilie](#) en staat op de [Nederlandse Rode Lijst van planten](#) als vrij zeldzaam en sterk afgenomen. De plant is [wettelijk beschermd](#). De gevlekte orchis komt van nature voor in [Eurazië](#).

Het is een 30 tot 50 cm hoge [overblijvende plant](#) met een knol en zonder bladrozet. De plant bloeit in juni en juli met lichtlila tot witachtige, tweezijdig symmetrische [bloemen](#). Op de bloem zit een donkerpaars honingmerk. De [lip](#) is ondiep drielobbig. De zijslippen wijzen zijdelings. De middelste lob is driehoekig en veel smaller dan de zijlobben. Het [spoor](#) is buisvormig. De bloeiwijze is een [aar](#). Het groene, stengelomvattende, [lancetvormige](#) blad is gevlekt en van onderen dofgroen. Het blad is 6 tot 10 cm lang en 1 tot 2 cm breed. Het onderste stengelblad is in het midden het breedst en is vrij spits. De vrucht is een [doosvrucht](#).

5.2.3. Verspreiding

De gevlekte orchis verspreidt zich via stoffijn zaad. Het fijne zaad bevat geen reservevoedsel en kiemt alleen als een wortelschimmel (*mycorrhiza*) het zaad binnen dringt. Voor het overleven als plant is zij aangewezen op een symbiose met een bodemschimmel.

De plant groeit op matig voedselrijke, natte tot vochtige grond in grasland en in de duinen. In Westland komen ze vaak voor op de zelfde locaties als de rietorchis

5.3. Riet Orchis (*Dactylorhiza majalis*)

5.3.1. *Afbeelding rietorchis*

5.3.2. *beschrijving*

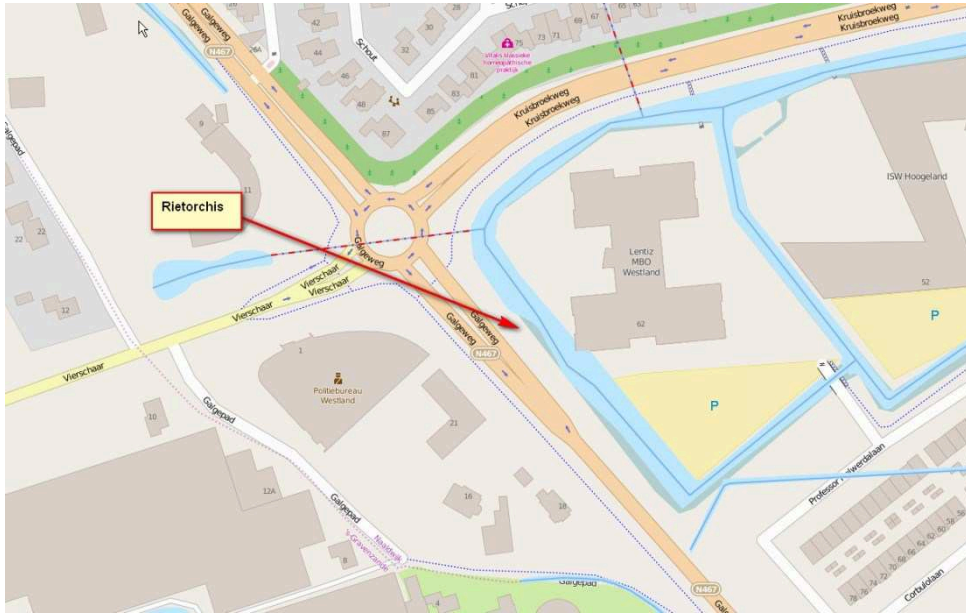
De rietorchis is een lage overblijvende plant. De bloeiwijze is een aar van maximaal 15 cm. De bloemen zijn tweezijdig symmetrisch. De kleur ervan is rozerood tot paars. De lip bestaat uit drie middenlobben of is gaafrandig en heeft donkerrode stippen of streepjes. De zijslippen wijzen omhoog. Het blad is lancetvormig. Het is doorgaans wat langer dan dat van de brede orchis (*Dactylorhiza majalis* subsp. *majalis*). Het blad kan gevlekt zijn. Een aantal van deze vlekken is dan ringvormig. Er komen ook ongevlekte exemplaren voor. Deze variabiliteit heeft geleid tot een verdere onderverdeling. De bloeitijd is van eind mei tot half juli.

5.3.3. *Verspreiding*

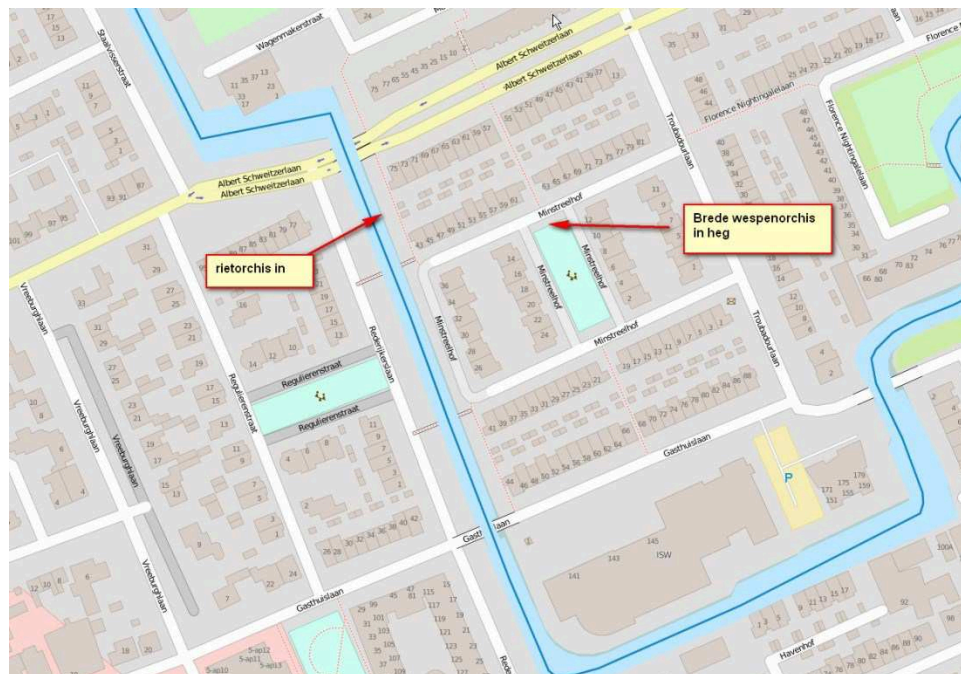
De rietorchis groeit op niet te voedselrijke, natte grond met een basische invloed hetzij van het grondwater, hetzij van de bodem zelf. Hij komt voor in veel verschillende biotopen zoals weilanden, bosopslag, moerassen en pioniervegetaties.

In Westland zijn enkele locaties bekend:

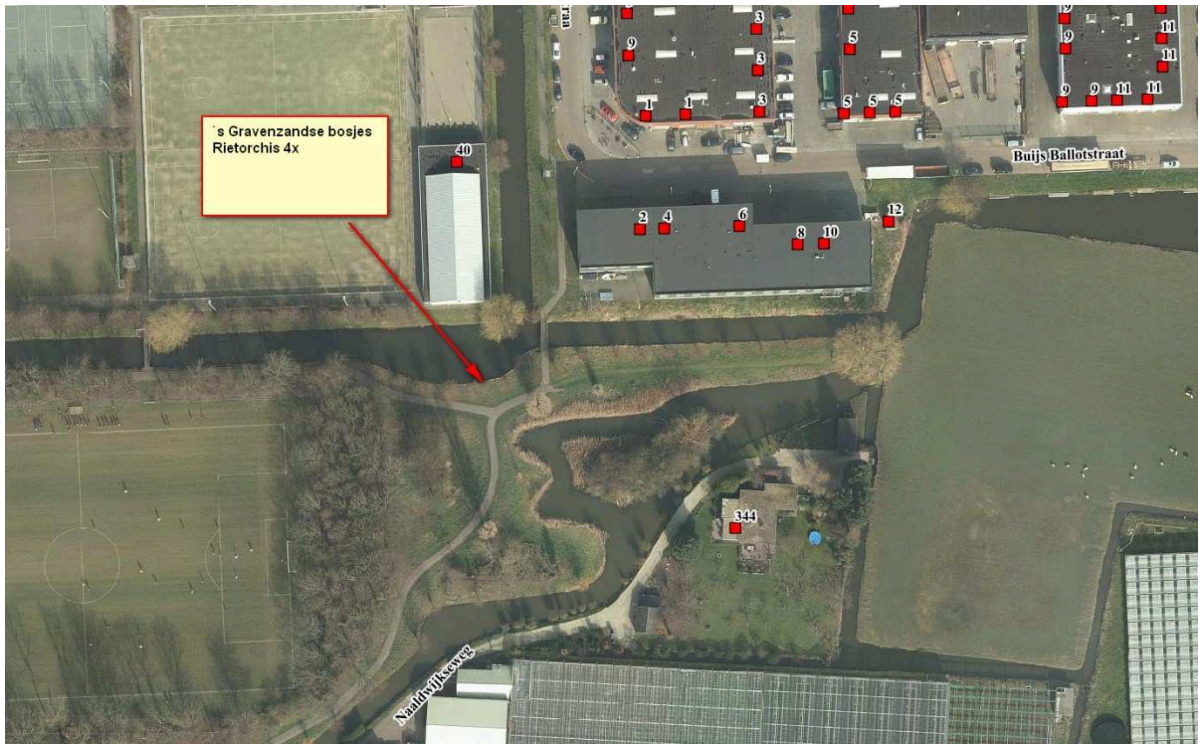
- Naaldwijk Galgweg meerdere exemplaren

- 's-Gravenzande Rederijkerslaan en Minstreef meerdere exemplaren

's-Gravenzande 's-Gravenzandse bosjes meerder exemplaren

5.4. Tongvaren

5.4.1. afbeelding

5.4.2. Beschrijving

De bladveren kunnen 60 cm lang worden en vormen bundels. De bladstelen zijn purperzwart en hebben bruine schubben. De bladschijf is tongvormig, langwerpig of lancetvormig en heeft iets gegolfde gave randen. In het begin is de bladkleur lichtgroen, maar later wordt deze donkerder en gaat het blad glanzen. De sporenhoopjes (*sora*) zijn lijnvormig en staan loodrecht op de hoofdnerf. Eerst zit aan elke kant een dekvlies, maar dit wordt bij rijping weggedrukt. De sporen zijn tussen juli en oktober rijp.

5.4.3. Verspreiding

De tongvaren komt in geheel Europa voor, behalve het noordoosten. In Nederland komt zij verspreid over het hele land voor.

In Westland komt de tongvaren voor op oude muren. Vaak zijn dit de oude druiven muren.

Bekende locaties

- Brug over het Zwethkanaal ter hoogte van Kanaalweg 8 /8a
- Enkele oude druiven muren

6. Vogels

6.1. Vogelnesten

Tijdens ruimtelijke ontwikkelingen of bestendigbeheer of onderhoudswerkzaamheden dient rekening gehouden te worden met de broedperiode van vogels.

De Wet natuurbescherming kent geen standaardperiode voor het broedseizoen, maar van vogelsoorten is wel bekend dat de broedperiode ligt tussen half maart en half juli. De vogelnesten vallen tijdens de broedperiode onder bescherming van de Wet natuurbescherming, het verontrusten (of doden) van hun nesten tijdens deze periode is verboden.

Speciale bescherming genieten die vogelsoorten die het gehele jaar of jaarlijks dezelfde nestlocatie gebruiken. Deze nesten zijn ook buiten het reguliere broedseizoen beschermd.

Voorkomen: gehele Westland

6.2. Jaarrond beschermde vogelnesten

Alle vogels genoemd in de tabel onder 1.2 zijn het gehele jaar beschermd

Voorkomen; gehele Westland

6.3. Beschermingsniveau vogels

Alle vogelsoorten in Nederland zijn beschermd (behalve exoten).

Categorieën:

1. Nesten die, behalve gedurende het broedseizoen als nest, buiten het broedseizoen in gebruik zijn als vaste rust- en verblijfplaats.
2. Nesten van koloniebroeders die elk broedseizoen op dezelfde plaats broeden en die daarin zeer honkvast zijn of afhankelijk van bebouwing of biotoop. De (fysieke) voorwaarden voor de nestplaats zijn vaak zeer specifiek en limitatief beschikbaar.
3. Nesten van vogels, zijnde geen koloniebroeders, die elk broedseizoen op dezelfde plaats broeden en die daarin zeer honkvast zijn of afhankelijk van bebouwing. De (fysieke) voorwaarden voor de nestplaats zijn vaak zeer specifiek en limitatief beschikbaar.
4. Vogels die jaar in jaar uit gebruik maken van hetzelfde nest en die zelf niet of nauwelijks in staat zijn een nest te bouwen.
5. Nesten van vogels die weliswaar vaak terugkeren naar de plaats waar zij het jaar daarvoor hebben gebroed of de directe omgeving daarvan, maar die wel over voldoende flexibiliteit beschikken om, als de broedplaats verloren is gegaan, zich elders te vestigen.

Nesten van vogelsoorten van categorie 1 t/m 4 zijn jaarrond beschermd, de nesten van soorten in categorie 5 zijn beschermd als er onvoldoende alternatieven zijn.

7. Weekdieren

7.1. Nauwe korfslak

7.1.1. Afbeelding

7.1.2. beschrijving

Deze soort heeft een Europese verspreiding en is nergens algemeen. In Nederland en België vooral aangetroffen in de kuststreek inclusief sporadisch op de Waddeneilanden, daarnaast in oobossen langs de Rijn. Verder niet erg algemeen. De Nauwe korfslak wordt vermeld in Bijlage II van de Europese Habitatrichtlijn (H1014).

7.1.3. Verspreiding

De dieren zijn door hun levenswijze moeilijk te vinden en dat de soort in Nederland bedreigd zou zijn is dan ook uiterst twijfelachtig. De Europese bescherming is met name bedoeld om de habitat te behouden (Habitatrichtlijnsoort). De habitat waar de soort in leeft is bedreigd. Vaak zijn dat overgangen van nat naar vochtig zoals oevers van meertjes of een vochtige strooisellaag langs een duinbosje met ratelpopulier. Ook elders blijken habitat te zijn voor de nauwe korfslak, de bodem moet wel kalk bevatten.

In de duinen wordt de slak op enkele plaatsen aangetroffen.